

A la tardor, transitar pels camins del parc nacional d'Aigüestortes és tota una experiència per a la vista.

Pirineu de tardor

El Parc d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici és l'únic que hi ha a Catalunya amb la categoria de parc nacional. És la principal zona lacustre dels Pirineus, però en aquesta època de l'any els colors dels arbres aconsegueixen de superar l'atracció del blau dels estanys. Al parc hi ha unes 1.500 espècies vegetals, de les quals gairebé el 9% són endemismes pirinencs. Sortosament, per a gaudir de la tardor no cal ésser un expert en botànica, n'hi ha prou de passejar i mirar.

Pel que fa als itineraris pròpiament dins el territori del parc nacional, proposem dues rutes fàcils, però poc trepitjades, perquè són les que la majoria de gent sol fer amb els vehicles quatre per quatre que arriben fins als punts més coneguts i visitats. Es tracta dels dos principals accessos al parc: l'un des de la Vall de Boí, al sector occidental, que ens portarà fins al planell d'Aigüestortes, i l'altre pel sector oriental, des d'Espot fins a l'estany de Sant Maurici. Aquests camins no tenen gaire desnivell i són a la part inferior del parc. Això és especialment idoni en aquesta època de

Per a alguns és l'estació més melangiosa i trista, però per als amants dels boscos aquesta és l'època en què els colors esclaten abans que la primera neu no ho emblanquini tot. El Parc Nacional d'Aigüestortes i el seu entorn ens ofereixen algunes de les millors rutes per a comprovar-ho.

l'any, perquè bona part dels arbres són de fulla caduca, i ara és quan agafen tots els tons del groc al vermell.

El camí de la zona occidental rep el nom de ruta de la Llúdriga. Comença a la Palanca de la Molina, on paren i recullen passatgers els vehicles tot terreny que surten de Boí. Si no ens ve de gust de recórrer la senda cap amunt, sempre tenim l'opció d'agafar un d'aquests cotxes fins al planell d'Aigüestortes i fer-ho a la inversa. Així ens estalviarem el desnivell, des dels 1.400 metres fins als 1.830. A la part baixa del parc, hi

trobem pi roig i boscos caducifolis de bedoll, roure martinenc, faig i trèmol. Els avets s'estenen per les obagues fins a 1.900 metres, aproximadament. A partir d'aquí ja comença el territori del pi negre i més amunt dels prats alpins. Alguns dels punts destacats de la ruta de la Llúdriga són el riu Sant Nicolau, amb nombrosos rètols informatius a les vores sobre la flora i la fauna de la zona, i l'estany de la Llebreta. Al costat d'aquest estany, a la zona de l'obaga, hi trobem un dels millors boscos mixtos de caducifolis i coníferes del parc.

Dins el parc hi ha una gran varietat de rutes per a fer a peu, algunes de ben poc concorregudes.

DAVI CALLEJA

Més amunt ens sorprendrà la cascada del Sant Esperit, amb diverses gorges anomenades *marmites de gegant*. Ja gairebé al final, el mirador del Sant Esperit ens permetrà de veure tot el camí que hem recorregut i el gran contrast de vegetació entre les zones d'obaga i de solana. L'última etapa de la ruta serà el planell d'Aigüestortes, un dels escenaris més fotografiats del parc, on el riu es divideix en milers de braços serpentejants en la planura envoltada de pins i muntanyes.

A l'altra banda del parc, una altra passejada ens crida amb un nom prometedor: la ruta de l'Isard. En aquest cas es tracta d'anar des de l'aparcament del Prat de Pierró fins a l'estany de Sant Maurici. El desnivell tampoc no és excessiu, des de 1.650 metres fins a 1.910. El camí ens permetrà de connectar la vall del riu Escrita, travessant zones de prats i boscos d'avets, pins i bedolls. L'esforç ens menarà fins a l'estany de Sant Maurici, amb la imatge llegendària dels Encantats ballant a l'aigua. És un llac de barrera, i això, juntament amb la gran quantitat de gent

que hi podem trobar, hi treu encant, però de tota manera la visita no sol decebre ningú.

Si volem trepitjar zones no tan concorregudes, l'entorn del parc nacional ens n'ofereix diverses possibilitats. També des de la banda d'Espòt podem visitar el bosc de la Mata de València d'Àneu, considerat l'avetosa més important de la península Ibèrica i, ben a la vora, el bosc de Gerdar. En aquesta zona també podem gaudir de la ruta pels estanys de la vall de Gerber, força fàcil si la fem abans no comenci a caure neu. N'és un punt destacat la cascada de Gerber, que salva el desnivell entre aquesta vall i la de la Bonaigua.

De retorn a l'entrada de Boí, un dels itineraris que ens permet de gaudir més bé del cromatisme de la tardor és la ruta de Llubriquetó, fins als estanys Gémènes. El bosc mixt d'avet i faig és tot un espectacle en aquesta època, i posa de manifest el caràcter atlàntic de la ribera de Caldes. També podrem veure la cascada de la Sallent o de la Cua de Cavall, amb una caiguda lliure que supera els 100 metres d'altura. Aquesta és una de

les millors caminades per a veure com canvia la vegetació a mesura que anem pujant. I, encara que no hi vegem tants arbres, podem aprofitar la nostra estada a la zona per fer la ruta de la Marmota, des de la presa de Cavallers fins a l'estany Negre de Boí. La vista del massís dels Besiberri, on es concentren els pics més alts del parc, paga la pena.

Ja fora del parc i de l'àrea perifèrica, però no gaire lluny si anem amb cotxe, tenim la possibilitat d'arribar-nos a la vall de Salenques. S'ha d'anar en direcció a la boca sud del túnel de Viella, i deixar el vehicle a l'aparcament que hi ha a la carretera a la capçalera de l'embassament de Baserca. Ben a prop, hi trobarem els rètols que ens indicaran el camí de la solana de Salenques. La ruta és fàcil i amb poc desnivell fins que arribem a una petita àrea de pícnic. Allà ens podem concedir un descans prou merescut, i sentir ben a prop la remor de l'aigua del riu i la fressa de totes les fulles vermelles que van encatifant el camí.

Marta Viladot Santaló